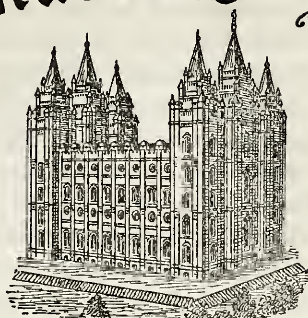
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 10	15 Maj 1905	54 Aargang

Et aabent Brev

til de Forenede Staters Senatorer og Folk fra en „Mormon".

(Fortsat fra Side 135.)

Højtidelige Løfter.

Hvis „Mormonismen" saaledes studeres under Virkningen af det Lys, som Skriftens Lærdomme sprede over dette Emne, bliver den forstaaelig og fuld af Mening. Dens Harmoni med den guddommelige Frelsensplan træder da frem med sjælsopløftende Skjønhed. Thi den sande evangeliske Aand finder sit ædleste Udtryk i Pagten, som indgaas med Gud. De, som bekjende sig til denne Religion, indtræde i Disciplenes Kreds gjennem en Ceremoni — Daaben — hvorved Jesu Død og Begravelse sindbilledlig fremstilles. Som allerede forklaret love de ved Modtagelsen af den hellige Nadver paa det højtideligste at følge deres korsfæstede Frelser. Og hvis de siden vise sig trofaste og oprigtige i de Forpligtelser, de have paataget sig, er det deres Ret at indgaa i Helligdomme, som ere indviede i dette Øjemed, og forny disse Pagter. Og her paatage de sig at opfylde de Befalinger, som Gud har givet til sine Børns Frelse og evige Ophøjelse. De forpligte sig til at føre et rent og kyst Levnet, til uegennyttigt at tjene Gud og deres Næste og til bestandig trofast at udføre det gode og prisværdige. Saaledes ere disse Pagter, disse haarrejsende „Eder" og Forpligtelser, som de Sidste-Dages Hellige indgaa; saaledes ere de Løfter, som de — selv om de skulde miste Troen derpaa og forbryde sig imod dem, hvilket intet menneskeligt Væsen i ringeste

Maade kan gjøre dem noget for — alligevel betragte som bindende og hellige for selve Livet; thi de indgaa disse Pagter for Herrens Aasyn.

Man kan spørge: Ere saadanne Løfter nødvendige for Udviklingen af et retfærdigt Liv, og Svaret vil da lyde, at hos alle Folk og Nationer har man til alle Tider betragtet højtidelige Løfter eller Forpligtelser under en eller anden Form som hørende med til god Samfundsskik. Konger og Præsidenter love højtideligt overfor Gud trofast at opfylde deres Embedspligter, og Undersaatterne forpligte sig paa lignende Vis til Lydighed og Troskab. Embedsmænd, som modtage deres Udnævnelse, love højtideligt at følge Lovene; Vidner forpligte sig til at tale Sandhed og Soldater til at give deres Liv. I disse Tilfælde indgaas Forpligtelsen i Form af en „Ed". I Kirken findes derimod ingen „Eder"; der gives kun et højtideligt Løfte eller en Erklæring; dog er det Princip, der ligger til Grund derfor, det samme. Der maa tilvisse i selve den menneskelige Natur findes en god og tilstrækkelig Grund til en Praxis, der er bleven ligesaa almindelig som selve det menneskelige Krav til ordnede Samfund. Og hvis Erfaring er Autoritet, saa er een Ting sikker, og det er den, at det med Gud indgaaede Forbund i hans Helligdom har reddet mangen Sjæl fra at falde tilbage til et Liv i Synd og Skam. Det har givet Styrke i Fristelsens Time og været en Spore til ædle Bestræbelser. Hver kristen Præst betragter sin Embedsed som en mægtig Bevæggrund til Udførelsen af hans Pligter, og de Pagter, som de Sidste-Dages Hellige indgaa, indeholde en lignende Bevæggrund for dem. De tjene ogsaa som Prøvesten. Thi den, som vil bryde de Forpligtelser, han frivilligt har paataget sig overfor sin Skaber, er ubrugbar som Medborger i Guds Rige og som Stridsmand i Hærskarernes Herres Hær.*

Hemmeligheder.

Et andet Spørgsmaal kunde maaske gjøres: Hvis de Sidste-Dages Hellige ikke indgaa andre Løfter og Forpligtelser end Pagterne om at handle retfærdigt og leve et ærbart Liv, hvorfor iagttages da denne Hemmelighedsfuldhed? Hvis de Pagter, de indgaa, ere ensbetydende med dem, som Guds Ejendomsfolk fordum indgik ved Alteret, og som Kristne i Almindelighed slutte ved Nadverbordet, hvorfor behøve de da at ske i Hemmelighed?

Naar Jehovah under den mosaiske Husholdning befalede sit Folk at bygge et Tabernakel i Ørkenen og senere et Tempel i Jerusalem, forordnede han, at ikke alene selve Bygningen, men ogsaa Jorden, hvorpaa den stod, skulde betragtes som hellig; det var kun tilladt de indviede Præster at betræde det hellige Omraade, og selv disse fik ikke Adgang naarsomhelst. Der var fastsat strenge Regler, hvis Overtrædelse betød

* Forklaringen paa Jesu Ord: „I skulle aldeles ikke sværge" (Matt. 5:24) turde søges i det Faktum, at disse højtidelige Løfter, som kun Herren selv havde Ret til at fordre, bleve misbrugte, saa at det ene Menneske krævede dem af det andet; og det var denne „Sværgen", Kristus udtalte sig imod. Overs. Anm.

Døden. I en bestemt Del af Helligdommen turde Ingen træde ind undtagen den tjenstgjørende Højpræst— og han kun een Gang om Aaret. Saa hellig ansaas den Plads for at være, at Jøderne den Dag i Dag vægre sig ved at betræde den gamle Tempelgrund i Jerusalem af Frygt for at vanhellige den Jord, hvorpaa det Allerhelligste en Gang stod. Hvorfor al denne Hemmelighedsfuldhed? Hvorfor maatte Folket paa den Tid ikke samles i Tabernaklet, som Folk nu samles i Kirker og Kapeller? Hvorfor skulde de udelukkes?

Jøderne betragtede Guds Navn som saa helligt, at de af Frygt for at vanhellige det aldrig udtalte det. Selv naar de oplæste af Skriften, læste de Adonai istedetfor Jehovah. Hvorfor? Fordi de fuldtud forstode, at det, som er Gjenstand for daglig Omtale, uvilkaarligt derved mister noget af den Herlighed, som gjør det helligt for os. „Familiaritet paa urette Sted", siges der, „frembringer Ringeagt." Maria, Jesu Moder, talede ikke vidt og bredt om den sublime Hemmelighed, som den himmelske Budbærer havde meddelt hende. Den var altfor hellig til at kundgjøres for Offentligheden. Hun gjemte den i sit Hjerte og overvejede den, og i Bedrøvelsens Timer fandt hun Trøst og Styrke deri. Det, som er helligt, maa værnes mod hverdagsagtige og verdslige Indflydelser. Dette Svar er, hvad Hemmeligheden angaar, fyldestgjørende. Men det kan tilføjes, at Herren selv, naar han ønskede at træde i speciel Forbindelse med sin himmelske Fader, ofte opsøgte en enlig Plads blandt Bjergene, og han foreholdt sine Disciple at bede ofte i deres Ensomhed. Der siges jo ogsaa, at under hans Ophold i Ørkenen „gik Englene til ham og tjente ham". Kan endnu Nogen med en Kristens Erfaring spørge: Hvorfor?

Kirken er ikke hemmelig.

Men Kirken er derfor intet hemmeligt Samfund. Oldtidens Israel var, uagtet hele Verden i Virkeligheden var udelukket fra deres Tempel, ikke nogen hemmelig Organisation. Alle Foreninger have Ret til et vist Privatforhold, men ere derfor ikke hemmelige. Protestanternes og Katolikernes Kirkesamfund saavel som de verdslige Foreninger have ogsaa deres lovlige, men private Omraader, hvor ingen Indtrængen taales. Enhver Familie har Ret til sit Privatliv. Men dette gjør hverken Foreningen eller Familien til et hemmeligt Samfund. Og den Kjendsgjerning, at Kirkens Templer ere lukkede for Almenheden, retfærdiggjør ikke den Beskyldning, at Kirken er en hemmelig Organisation.

I Macedonien existerer der en Regjering, hvis Medlemmer ikke ere offentlig kjendte, men som ikke desmindre udøve alle de Hverv, der ere knyttede til et Lands Regjering. De træde hemmeligt sammen; de give Love og paalægge Skatter. Man fornemmer overalt deres Haand, men Ingen kjender Hjernen, som styrer Haanden. De kaldes den macedoniske Komite, men ere i Virkeligheden en hemmelig Regjering. Nuvel, det er en hemmelig Forening. Der har bestaaet og bestaar endnu andre hemme-

lige Foreninger, paa hvis forborgne Møder Sammensværgelser med Tilsidesættelse af Lov og Ret ere blevne planlagte. Men Kirken er ingen Hemmelighed. Den kan lignes ved en Stad, der ligger paa et Bjerg. Dens Embedsmænd ere kjendte over hele Verden. Dens Lærdomme forkyndes i alle religiøse Lande. Enhver indbydes til de Sidste-Dages Helliges Samfund, og Templerne staa aabne for Alle, som rette sig efter Kirkens Lærdomme. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er ikke mere en hemmelig Forening end et Handelsfirma, som har et Privatkontor, eller en Familie, som har en Lejlighed, hvor Besøgende ikke altid indlades. Privatliv og Hemmelighed ere to vidt adskilte Forhold. Ogsaa lovgivende Forsamlinger have deres private Omraader og afholde Møder, hvortil Almenheden ikke har Adgang. Men alligevel vilde det jo være Daarskab at beskylde dem for at være hemmelige Forsamlinger.

Intet Præstevælde.

Der er i den senere Tid bleven talt meget om det „Mormonske Præstevælde“ og dets tyranniske Styrelse. Denne Beskyldning er ikke ny. Den fremsattes allerede af den afgaaede Guvernør Eli H. Murray, da han for over tyve Aar siden i et Interview med New York Heralds Repræsentant udtalte, at „Mormonerne“ arbejdede paa at skabe et Præstevælde indenfor Republiken. Beskyldningen var falsk den Gang, og den er det endnu. Den er et Jammerskrig, som høres periodevis, men den rettænkende Offentlighed skjænker den nu ikke mere Opmærksomhed end Uglens for overtroiske Mennesker saa ildevarslende Tuden.

Kirken har intet Præstevælde. Den har ingen Præstekaste, intet aandeligt Magthaveri, ingen Prælatklasse. Den behøver nemlig ingen. De Spørgsmaal, paa hvilke de fleste af disse Menneskehedens Snyltevæsener til alle Tider med Tilsidesættelse af al nyttig Virksomhed have anvendt deres Tanker og Kræfter, spille ikke nogen Rolle hos „Mormonerne“. Om Eva skabtes af Adams Ribben eller ikke; om Verden skabtes paa syv Dage i Vaaren eller Høsten; om Treenighed matematisk kan bevises at være lig med Enighed; om Sønnen kan være ligesaa gammel som Faderen; om saadanne høre Guds Rige til, eller Guds Rige hører saadanne til, m. m. — det er barnlig-dybsindige Spørgsmaal, som kun en tvivlraadig Præsteklasse finder paa at beskjæftige sig med. Man skal have en livslang Øvelse i Haarkløveri for at interessere sig for dem. Men hos et Folk, som sætter praktiske Spørgsmaal om Menneskets Hverdagsliv og hele Samfundets Velfærd over saadanne Grublerier, er en Præsteklasse absolut overflødig. Den er der ligsaa unødvendig som et Aristokrati i en Republik.

Den Regjeringsform, som er gjældende i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, minder til en vis Grad om de Forenede Staters borgerlige Regjeringssystem. De udlede begge deres Ophav fra guddommelig Inspiration, og Ligheden er ikke ringe. Begge skille sig ubetinget fra

Selvherskerdømmets Tilbøjeligheder, som paa det verdslige Omraade give sig tilkjende i et politisk System, der hylder den vilkaarlige Herskermagt, og paa det kirkelige Omraade i Præsteveldet. Den despotiske Ide gaar ud paa, at en Regjering er en Magt, som Landets Indbyggere med eller mod deres Villie maa bøje sig for. Men den Ide gjælder ikke her i Landet. Her forstaar man det saaledes, at Regjeringens „Magtudøvelse" er afhængig af de Regjeredes Samtykke. Embedsmændene ere her Folkets Tjenere og udføre Folkets Befalinger. Deres Stilling adskiller sig absolut fra den, som Kejsere, Konger, Fyrster og Guvernører indtage i despotisk styrede Lande. De ere, hvad baade de selv og Andre forstaa, kun Medborgere, der i Øjeblikket ere udrustede med Myndigtil at handle i de øvrige Medborgeres Navn. Vi have ingen Selvherskere, ingen Kejsere, ingen Monarker.

Indenfor de Sidste-Dages Helliges Samfund er Forholdet omtrent det samme. Der findes ingen gejstlige Magthavere, ingen Prælater. Vi have Embedsmænd, som ifølge vor Tro ere udvalgte under den Helligaands Inspiration, men de udøve deres Myndighed i Kraft af Folkets Samtykke. De have Alle deres forskjelligartede Bestillinger at udføre i og for Kirken, ikke som Herskere, men som Tjenere. Thi i Guds Rige gjælder den samme Regel, som Jesus i sin Tid fremhævede overfor sine Disciple, at den, som ønsker at være størst, maa være Alles Tjener. Næsten alle mandlige Medlemmer i Kirken indehave enten det mindre eller det højere Præstedømme; det mindre Præstedømmes Virksomhed vedrører kun timelige Ting, medens det højere virker baade i timelige og aandelige Anliggender i Kirken. Men naar, hvad her er Tilfældet, saa godt som **Alle** bære Præstedømmet, kan der ingen Klasseforskjel forekomme. Det vilde være ligesaa selvmodsigende at tale om et Hierarchi eller Præstevælde i vor Kirke som at paastaa, at vi have et Enevælde eller Selvherskerdømme i de Forenede Stater. Det er yderst faa af Kirkens Embedsmænd, som kunne ofre al deres Tid til deres Embedes Varetagelse. De ere ligesom andre Medlemmer af Samfundet optagne af forskjellige Nærings-, Industri- og Forretningsanliggender for at kunne skaffe det daglige Underhold, og dette er een vigtig Grund til, at de ikke kunne indtage nogen præstelig Særstilling. Man kan ikke ret godt forestille sig Profeten Elias, der ernærede sig ved den Føde, Ravnene bragte ham, og slukkede sin Tørst med Bækkens Vand, som en fordringsfuld og pralende Prælat. Vi kunne heller ikke tænke os de gallilæiske Fiskere som Hierarcher eller gejstlige Magthavere, uagtet de i Kraft af deres apostoliske Embede besade al Kirkens Autoritet og „Himmerigets Nøgler". De vare ligefremme og fordringsløse Guds Tjenere. Paulus var en Apostel, men han ernærede sig som Teltmager og var aldeles ingen Prælat. „Mormon"-Kirkens Embedsmænd ere heller ikke Prælater. De kunne være

Apostle, Evangelister, Biskopper etc., men de ernære sig og deres Familier som Arbejdsmænd, Landmænd, Bankmænd, Fabrikanter, Kjøbmænd m. m., og deres Stilling er følgelig vidt forskjellig fra den professionelle Præstestands.

En Illustration.

Dette er en Kjendsgjerning, som burde have praktisk Betydning ved Afgjørelsen af det for Senatet foreliggende Spørgsmaal. Det paastaas, at en Embedsmand i „Mormon"-Kirken paa Grund af sin kirkelige Stilling ikke bør kunne indehave et politisk Embede, og denne Paastand begrunder man med, at det heller ikke bør tillades nogen Præst i nogen anden Kirke at søge politiske Tillidsposter. Men da „Mormon"-Kirkens Embedsmænd ikke tilhøre Præstestanden, rammer denne Begrundelse ikke; den skyder ved Siden af Maalet. Lad os ved et Billede søge at klargjøre dette. I et lovbundet Monarki anser man ikke Kongen for at tilhøre noget bestemt Parti. Han antages at staa udenfor og over alle Partier, idet han repræsenterer Folket som et Hele. Man vilde betragte det som upassende, hvis han overhovedet lod sine Følelser i Partispørgsmaal komme til Orde. Men i en Republik, hvor der ingen Monark findes, medmindre man betragter hver Medborger som en saadan, gjælder saadanne Forholdsregler ikke. Det er fuldkommen i sin Orden saavel for Præsidenten som for Medlemmerne af hans Regjeringsraad at tilhøre og virke for et af de politiske Partier; thi de ere Alle Medborgere — slet og ret Medborgere. Dette giver en god Forklaring. Et Kirkesamfund, som stemmer med et Hierarchi eller Præstevælde og er et gejstligt Monarki, kan med Rette fordre af sine gejstlige Eneherskere, at de skulle staa over Politik og Partier. Men Kirker, der ere ligesaa frie som Republiker, behøve ikke at opstille saadanne Skranker for deres Embedsmænd; thi de ere for Kirken, hvad de politiske Embedsmænd ere for Republiken. Der er ikke mere Rimelighed i at udelukke de høje Kirkeembedsmænd fra borgerlige Pligter og Bestillinger, end der vilde være i af samme Grund at udelukke Kirkens menige Medlemmer, som ogsaa bære Præstevældet. Og dette gjælder ikke alene „Mormon"-Kirken, men enhver Kirke, som er fri for nogetsomhelst Præsteherredømme. *

Præstevældets Oprindelse.

Præstevældet eller det hierarchiske System er en Afart af det kristne Samfundsliv. Oprindelig var jo Kirken en Forening af „Hellige" under Tilsyn af beskikkede og valgte Embedsmænd. Men lidt efter lidt begyndte rige og fremstaaende Prælater at udøve Kontrol over de nærliggende

* Det er Forfatterens Mening at klargjøre, at en Klasse eller en Stand — der ligesom et Kongehus indtager en privilegeret Særstilling udenfor og over det egentlige Folk, og som desuden principielt betragter denne Jord med dens Anliggender som „den Ondes" ubestridelige Domæne — med god Grund bør udelukkes fra at øve nogen Indflydelse paa Folkets jordiske Anliggender, men at derimod saadanne Kirkeledere, som i alle Henseender ere eet med Folket i dets timelige Affærer, ogsaa paa det lovgivende Omraade udadlet bør have Ret til at anvende deres Indflydelse, som er grundet paa praktisk Erfaring, til Fremme af disse Interesser. Overs. Anm.

Grene og besatte efter eget Behag de ledige Bispopembeder. De, som saaledes selv havde tilegnet sig Magt, kaldte sig Biskopper, og de indlemmede Omraader kaldtes Stifter eller Bispedømmer. Men denne Adfærd, der var stridende mod Kirkens Regler, blev dreven endnu videre, og som en Følge deraf opstod snart baade Erkebiskopper og Paver, om hvis Adkomst og Ret Bibelen ikke nævner et Ord. Paa denne Maade skabtes Præsteherredømme og Prælatvælde. De vare Frugterne af selvtagen Myndighed og Overgreb. Og det gik for sig med brutal Hensynsløshed. „Ved et Synodepaabud forøgedes Biskoppernes Magt, og de Fattige stødtes til Siden" (Den første kristne Kirkes Theologi af Dr. James Bennett). Kristus fremdrog i sit Forsvar for Pilatus en betydningsfuld Jævnførelse mellem sit „Rige" og de verdslige Rigers Voldsregimente; og han advarede sine Disciple mod dette verdslige Magthaveri, idet han sagde: „Men saa skal det ikke være iblandt eder" (Matth. 20:26). Men de, som indførte Præsteveldet, saa' Sagen i et andet Lys end Mesteren; de pegede netop paa, at det skulde være saaledes. Og saa byggedes den præstelige Myndighed op paa det raa Magthaveris og Voldsregimentes Princip, hvilket er aldeles fremmed for Guds Riges frie Aand. Kirken, opbygget paa Sandhedens Grundvold, staar med sine Embedsmænd helt og holdent udenfor dette Arrangement, og de forrette deres Embeder henholdsvis som Forstandere, Raadgivere, Dommere, Missionærer etc., som Brødre blandt Brødre, som Hellige blandt Hellige. Denne Kjendsgjerning maa ikke tabes af Sigte i denne Udvikling af Sagen.

Vidnesbyrd om vor Karakter.

„Mormonismen" og „Mormonerne" kunne bedst bedømmes, naar man ser paa de Frugter, de have frembragt. Kirken har nu i mere end et halvt Aarhundrede ligesom en Stad paa et Bjerg vist sig for Verden og har aldrig søgt at skjule sit Lys. Mangfoldige upartiske Vidnesbyrd om de Sidste-Dages Helliges Sædelighed, Flid, Ærlighed og Patriotisme ere blevne overleverede til Verden. Jeg vil kun anføre eet, men et, hvis Indhold man burde mærke sig og værdsætte. Det fremkom for ikke længe siden fra et engelsk Parlamentsmedlem, Mr. James W. Barclay, i en Artikel i Nineteenth Century. Han kom til Utah med de sædvanlige Fordomme, men ved at se Forholdene paa nært Hold ændrede han helt sin Tænkemaade og følte det som sin Pligt at offentliggjøre sin forandrede Opfattelse. Bl. a. skriver han:

„Der findes i Mormonreligionen ingen Ejendommeligheder, som i og for sig kunne ligge til Grund for den Indflydelse, den udøver paa sine Bekjendere. Dens Lærdomme stille sig ikke væsentlig fra andre kristne Samfunds."

„Der findes ingen aandelig Kaste eller Klasse blandt dem. Kirkens Embedsmænd fra Præsidenten og nedefter vælges Alle ved Votering indenfor de paagjældende Omraader, og der kræves ingen særlige Egenskaber."

„Udover den almindelige Omgangskreds' Mening existerer der ingensomhelst Tvang blandt Mormonerne, og en saadan er umulig. End ikke Apostasi synes at medføre nogen alvorlig Forstyrrelse i den Frafaldnes økonomiske Stilling. Flere

af Salt Lake Citys fornemste Forretningsmænd have forladt Kirken, og selv om ni Tiendedele af Utahs Befolkning bestaa af Mormoner, trives alligevel disse Mænds Forretninger, som om Intet var hændt."

„Som et helt Folk betragtet ere Mormonerne fordragelige, sædelige, fredsommelige og driftige."

„Flere af de i Salt Lake City bosiddende Ikke-Mormoner, som jeg spurgte om Grunden til deres Uvillie mod Mormonerne, nævnede kun Mangegifte og Tiendebetalingen, der dog selvfølgelig ikke kræves af dem. De indrømmede, at Mormonerne vare hæderlige og ligefremme, og at de troligt opfyldte indgaaede Overenskomster."

„De ledende Personer blandt dem, som jeg stiftede Bekjendtskab med, taale let at ligestilles med samme Klasse i de østlige Stater. Jeg fik et dybt Indtryk af deres Duelighed, Belevenhed og Intelligens."

„Ifølge den tilgængelige Statistik overtræffe Mormonerne med Hensyn til Dyd og Sædelighed langt den øvrige Del af Befolkningen saavel i Salt Lake City som i de andre Stater."

„Blandt Mormonerne ere Alle lige. Det er hver Mands Pligt fra Præsidenten og nedefter at arbejde for sit Ophold. Der findes ingen speciel eller privilegeret Klasse eller Kaste. Folket regjerer i Ordets fuldeste Mening sig selv, og hver Mand er, set fra et religiøst Synspunkt, valgbar til et hvilketsomhelst Embede i Kirken eller Staten. Den eneste Adskillelse, som gjøres paa Individer, er en Følge af naturlige, medfødte eller erhvervede Egenskaber og Evner."

Mr. Barclay angiver Aarsagerne til den fjendtlige Stemning mod Kirken saaledes:

„Det er ingen let Sag at opdage Grunden til det Fjendskab eller rettere den Uvillie mod Mormonerne, som giver sig tilkjende i de amerikanske Østst ater. Jo længere man er borte fra Utah, des større er Uvillien."

„Men jeg frygter for, at dette Had mod Mormonerne hovedsagelig maa tilskrives dels den Virksomhed, der udfoldes af hungrige Embedsjægere, som, hvis Mormonerne bleve berøvede deres medborgerlige Rettigheder, haabe at finde indbringende Bestillinger i Utah, dels fra de Anstrengelser, der udfoldes af Missionærer fra Østen, som søge at omvende Mormonerne fra deres Vejes Vildfarelse, og hvis Indkomster bero paa de Følelser, de kunne opvække hos deres Velyndere."

Som Følge af denne Opfattelse om Forfølgelsens Aarsager tager Mr. Barclay ikke i Betænkning at sige:

„Denne den mægtigste Republik, som Verden nogensinde har set, har ved den Behandling, som det amerikanske Folk har ladet Mormonerne blive tildel, sat en uudslettelig Plet paa sit straalende Navn, og jeg tror fuldt og fast, at hvis Folket i de Forenede Stater blot kunde faa Lejlighed til at besøge Utah og til personlig at undersøge og bedømme Sagernes Stilling, vilde de fleste skamme sig over alle de Voldsgjerninger, som i deres Navn ere blevne begaaede der."

„Der findes i Salt Lake City mange hysteriske Anti-Mormoner, en større Dagspresse indbefattet, hvem det kun er magtpaaliggende at opsnappe og kolportere, hvad der tilsyneladende taler imod Mormonismen og Mormonerne, og hvis der skulde forekomme et Tilfælde af Undertrykkelse eller haard Behandling, vilde det strax blive offentlig paatalt."

Dette er en Bedømmelse af „Mormonismen", der er grundet paa selvoplevede Jagttagelser. Den skinhellige Ufordrageligheds Aand besudlede i forrige Dage mægtige Staters Land med Martyrers Blod. Denne trangbrystede Hykleris Aand er vedblivende i Virksomhed. Skal den endnu i denne Frihedens og Oplysningens Tidsalder sejrende triumfere? Det staar nu tilbage for Amerikas Senatorer og for dets højsindede Folk at give et værdigt Svar paa dette Spørgsmaal ved til Trods for modstræbende Indflydelser at opholde de i vort Lands Grundlov udtrykte og i vort ærefulde Flag symboliserede Retsprinciper. Deseret News.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Mandag den 15 Maj 1905

En imponerende Konference.

Kirkens fem og halvfjerdsindstyvende almindelige Aarskonference, som aabnedes den 6 April, bestyrkede endnu en Gang Rigtigheden af det allerede bekjendte Udtryk: „Den sidste Konference var den bedste af dem, der hidtil har været afholdt." Tilslutningen var større end ved nogen tidligere Aarskonference, og saavel Præsidenten som hans Raadgivere udtalte sig med større Inderlighed, Samstemning, Styrke og Fortrøstning end nogensinde før.

Da Kirkens Autoriteter foresloges til Opholdelse, mærkedes der ingen Tvivl eller Træghed trods Apostaters hadefulde Angreb i den senere Tid; men hver Haand raktes op med en Iver og Glæde, som tydeligt tilkjendegav Folkets Ønske om saa eftertrykkeligt som muligt at give sit Bifald tilkjende overfor alle de fremsatte Forslag. To Modstemmer tjente kun til yderligere at fremhæve Flertallets Enighed. Uagtet Konferencen faldt midt i Arbejdsdagene, var det store Tabernakel aldeles fyldt af Deltagere, og Alle ventede med Spænding paa at modtage Undervisning og fulgte Forhandlingerne med stor Opmærksomhed.

De Taler, som holdtes, vidnede i høj Grad om Inspirationens Aand og Kraft. Der mærkedes ingen Tvivl eller Dunkelhed i Talernes Ord. De gik uden Forbehold lige til Emnet for deres Foredrag. Præsident Joseph F. Smith gav i sin Indledningstale en klar Redegjørelse af Kirkens Stilling og anslog dermed den fortrøstningsfulde Tone, som siden sporedes hos alle Talerne under Konferencen. De Emner, der berørtes, gjaldt i Hovedsagen den nærværende Tid; Fremme af Kirkens Sag paa Jorden; Medlemmernes forøgede Tro paa Gud, paa Evangeliets Principer og paa den guddommelige Myndighed, som i det nittende Aarhundrede blev givet fra Himlen til udvalgte Mænd.

Alle Møderne vare talrigt besøgte, og Søndag Morgen var der i den omfangsrige Bygning langtfra Plads nok til alle dem, som ønskede at komme ind, skjøndt den rummer 12—14,000 Mennesker. Mange Hundrede maatte staa udenfor eller vende hjem igjen. Det var en vidunderlig Scene at betragte under Eftermiddagsmødet. Ikke alene vare alle Siddepladser optagne, men enhver Fodsbred af Gulvet og Døraabningerne var indtil Trængsel fyldt af andægtige Tilhørere. Assembly Hall var ligeledes overfyldt, og store Skarer stode udenfor, fordi de ikke kunde komme ind i nogen Del af Bygningerne.

Præstedømsmøderne vare ligeledes større end nogensinde før, og der hørtes ikke en eneste afvigende Røst i Forhandlingerne, men Alle syntes besluttede paa i Et og Alt at hengive sig til Guds Sag og i alle Henseender understøtte og opholde den Mand, Gud har sat som den fornemste Leder i sin Kirke, og ligeledes paa at vise Tillid til de Mænd, som staa umiddelbart ved hans Side i dette store Værk. Den Kjærlighed og Agtelse, som saa klart lagdes for Dagen ligeoverfor Præsident Joseph F. Smith, var det særdeles glædeligt at iagttage, ikke mindst fordi der i den senere Tid er rettet stærke, uvederhæftige Beskyldninger mod Kirkens Præsident. Baade som Depositarius eller timelig Forvalter og som Præsident og Profet for Kirken fik han den varmeste og fuldkomneste Understøttelse, der kunde lægges for Dagen.

Sangen og Musikken under Møderne var af en udsøgt Karakter. Tabernakelkoret under Ledelse af Evan Stephens og det store Orgel under J. J. McClellans duelige Hænder frembragte i Forening den herligste musikalske Nydelse og bidrog i høj Grad til den almindelige Tilfredshed. (En Brevskriver meddeler os, at man ligesom følte sig borte fra Jorden og hensat til en skjønnere Sfære.) Flere smukke Solosange, som foredroges, henrev Tilhørernes Hjerter. Ogden Tabernakelkor under Joseph Ballantynes Ledelse udfyldte fortrinligt om Eftermiddagen sin Plads i Assembly Hall og om Aftenen i Søndagsskolernes Konference i det store Tabernakel, og det høstede stort Bifald fra de Tilstedeværende.

Vejret var under hele Konferencen særdeles gunstigt, og Regnen, som truede med at komme, holdt sig borte, til Konferencen var sluttet. Alt syntes at samvirke for at glæde de Skarer, som fra nær og fjern havde samlet sig for Guds hellige Sag paa Jorden ved at deltage i den mest storslaaede Konference, der nogensinde er holdt i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Den aandelige Indflydelse, som udgik fra disse Møder, vil sprede sig over Zions Staver og Missioner, som alle vare talrigt repræsenterede ved deres Præsidenter.

Det var sandelig en stor Højtid og burde for Verden være et mægtigt Bevis paa, at „Mormonismen“, som den kaldes, er en livskraftig Samfundshelhed, der nødvendigvis maa komme til at udøve en uimodstaaelig Indflydelse paa Menneskeslægtens Bestemmelse her paa Jorden, og at den en Dag vil gjennemføre de store Forandringer, som Herren har besluttet, og som Profeterne have forudsagt skulle ske i de sidste Tider under Tidernes Fyldes store Husholdning. Herren være lovet og takket for hans uendelige Godhed mod sit Folk! Vi vide, at hertil vil hele Israel sige: Amen!

(Deseret News.)

Betal, hvad du er skyldig, og undgaa at stifte ny Gjæld; thi naar du er økonomisk fri, er du ogsaa aandelig fri og kan nyde Evangeliets Velsignelser.

Joseph F. Smith.

Afløsning. Følgende Ældster ere efter et vel udført Missionsarbejde hæderligt afløste med Tilladelse til at vende tilbage til deres Hjem i Zion. De afgik fra Liverpool den 12 Maj:

C. A. Krantz fra Missionskontoret, Kjøbenhavn, til Salt Lake City.
Niels Madsen, fra Aarhus til Salt Lake City.
Niels Mickelsen fra Aarhus, til Draper, Utah.
Hjalmar E. Lund fra Aarhus, til Salt Lake City.
Niels Sandberg fra Skaane, til St. George, Utah.
J. David Larson fra Gøteborg, til Salt Lake City.
John M. Lew fra Stockholm, til Salt Lake City.
Julius C. Beck fra Aalborg, til Alpine City, Utah.
John E. Swensson fra Christiania, til Murray, Utah.
Hans Sørensen fra Aalborg, til Logan, Utah.

Den tomme Plads, som opstod i vore Missionærers Række ved disse Brødres Hjemrejse, blev umiddelbart derefter fyldt ved nyankomne Brødre. Vi ønske alle de ovennævnte Ældster en behagelig Hjemrejse, og at Herrens Aand bestandig maa besjæle dem.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Ældster, deriblandt to af Præsident Joseph F. Smiths Sønner, ankom fra Zion til Kjøbenhavn den 10 Maj og kaldedes til at virke i den skandinaviske Mission som følger:

George C. Smith fra Salt Lake City; Oliver Hanson fra Logan, Utah; Joseph P. Fernelius fra South Weber, Utah; Heber A. Fernelius fra South Weber, Utah; Gustave Anderson fra Yost, Utah, og Leo B. Clawson fra Providence, Utah, ere alle beskikkede til Sundsvall Konference.

Nephi Rasmussen fra Lyman, Wyoming; Joseph E. Kjær fra Salt Lake City og Nephi H. Nielsen fra Monroe, Utah, ere alle beskikkede til Bergens Konference.

Willard R. Smith fra Salt Lake City; Cyrus Jensen fra Lewiston; Niels C. Christensen fra Archer, Idaho, og Orson H. Petersen fra Newton, Utah, ere alle beskikkede til Trondhjems Konference.

Vi byde vore Brødre hjerteligt Velkommen; vi bede, at de nu og altid maa bevare Aanden af deres høje Kaldelse og være i Stand til at bringe deres Herres Sag frem for dem, som tørste efter Sandhed og Retfærdighed, og at Guds Velsignelser maa følge dem i deres Arbejde.

Forflyttelse. Ældsterne John A. Johnson og Peter T. Petersen fra Bergens Konference samt Rupert P. Olsen og Emeal Nielsen fra Aalborg Konference ere alle forflyttede til Kjøbenhavns Konference; Ældste Soren J. Nielsen fra Bergens til Aarhus Konference; Carl W. Jacobsen fra Aarhus til Kjøbenhavns Konference og Oluf Ernest Jorgensen fra Trondhjems til Christiania Konference; den sidstnævnte allerede i Februar.

Foraarskonferencerne i Norge.

Christiania.

De Sidste-Dages Helliges Faaraarskonference afholdtes i Missionshuset, Osterhaugsgade 27, i Dagene fra den 21 til 24 April. Af Missionærer vare nærværende: Præsident C. D. Fjeldsted, een af Kirkens almindelige Authoriteter og Præsident over den skandinaviske Mission; Ældste J. M. Christensen (Præsident Fjeldsteds Afløser); Gilbert Torgersen, Præsident over Christiania Konference, og alle de i Konferencen virkende Missionærer.

Konferencens første Møde Fredag den 21 April om Aftenen Kl. 8 aabnedes med Salmen „Hilser nu Zions den herlige Morgen" og Bøn af Ældste Anthon J. Sørensen. Konferencepræsident Gilbert Torgersen bød Ældsterne, de Hellige og Kirkens Venner hjertelig Velkommen til denne Højtid. Det glædede os alle, sagde Taleren, igjen at kunne mødes med Ældsterne, som havde virket ihærdigt og trofast ude i Grenene. Ældsterne Herman H. Danielson fra Røkens Gren og Herman F. Thorup fra Moss Gren talede derpaa om Indlemmelsesloven i Guds Rige. Koret sang til Afvexling: „O, min Fader, du, som troner". Præsident C. D. Fjeldsted sagde, at Herrens Ældster vare rejste ud i Verden for at opbygge Folket, for at advare dem mod Verdens Onder og for at indbyde dem til Guds Rige. Mange i Kristenheden havde beskyldt Utah for at være opfyldt af Usædelighed og Skjændsel, men han, som jo dog havde rejst meget i Verden, havde endnu ikke fundet et Sted paa Jorden, hvor alt prisværdigt, dydigt og elskværdigt udøvedes mere og overholdtes strengere end netop blandt Guds Hellige i Bjergenes Dale. Taleren forklarede derefter Treenighedens Personligheder, hvorefter han præsenterede Ældste J. M. Christensen som sin Eftertræder i Embedet som Præsident over den skandinaviske Mission. Ældste Christensen glædede sig ved de manges Nærværelse her i Aften. Det var i disse Dage Kristenhedens almindelige Højtid til Minde om Kristus, som udførte det store Forsoningsværk, der er Grundvolden for de Sidste-Dages Helliges Tro og Overbevisning. Vi prædikede det samme frelsende Budskab som Jesus og hans Disciple fordum. Taleren omtalte, hvilken Sorg det bragte at overtræde Herrens Bud, og sluttede med at anføre følgende Linier af Salmen Nr. 108:

„Spørg dit Hjerte, om det stedse mindes
Ham paa Korset med det dyre Blod. — —
O, at du ej skulde Spydet spidse,
som har gjennemstunget dybt hans Bryst.
Flet ej Tornekronen til hans Isse,
Skjærp ved Synden ej hans Bødlers Røst."

Mødet sluttede med Taksigelse af Ældste Lars K. Larsen.

Konferencens andet Møde aabnedes Lørdag Aften Kl. 8½. Ældste

Gilbert Torgersen præsiderede. Han overlod Tiden til Grensforstanderne, for at de kunde udtale sig om deres Missionsarbejde. Ældste Nephi Hansen fra Drammens Gren havde set Frugter af Missionærernes Arbejde der. Grenen bestod af ca. 100 Medlemmer, hvilke efter bedste Evne levede i Overensstemmelse med deres Religion og vare opofrende mod Herrens Tjenere. Missionærerne havde ogsaa faaet Fodfæste i Kongsberg, hvor Folk lyttede til dem med Interesse. Ældste Peter W. Knudsen fra Arendal Gren bar Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet. Ældste Owen W. Halvorson fra Mandal Gren meddelte, at de der i Grenen havde afholdt to store Møder, som Aviserne havde skjænket velvillig Omtale. Folket i denne By var meget religiøst, hvorfor han haabede, at mange paa dette Sted i Fremtiden maatte finde „den kostelige Perle". Ældste Georg A. Jorgensen fra Frederikshald Gren havde virket der i et Aars Tid. Grenen bestod af 30 Medlemmer; der fandtes ogsaa en kvindelig Hjælpeforening, en Søndagsskole og en Uddannelsesforening. Ældsternes Møder havde været besøgte af mange Fremmede. Han vidnede om, at han under sin Mission havde modtaget Velsignelser, som Herrens Tjenere havde lovet ham, før han rejste fra Hjemmet. Ældste George Petersen fra Laurvig Gren havde virket der i to Maaneder. Folket lyttede opmærksomt til deres Vidnesbyrd, som de troede vilde bære gode Frugter. Ældste Anthon J. Sørensen fra Moss Gren havde annammet Evangeliet i Christiania og var senere emigreret til Zion. Siden han kom til Utah, havde han stadig næret det Ønske igjen at se sit Fødeland og bære Vidnesbyrd for Folket, og det beredte ham megen Glæde. Nogle Sjæle i Moss vare indlemmede i Kirken, og andre vilde antagelig følge efter. Mange af Byens Beboere vare villige til at undersøge Lærdommen, medens andre rasede imod den. En Bog mod „Mormonismen" var publiceret der i Byen. Ældste Ole Andersen fra Skien Gren meddelte, at der var ca. 10 Søskende i denne Gren, men de boede meget spredt. Folket paa denne Egn vare mindre modtagelige for Evangeliet, fordi de lode sig vildlede. Han havde ogsaa besøgt Telemarken, hvor Folket vare mere modtagelige for Budskabet. Ældste Herman H. Danielson fra Røken Gren havde virket der i 18 Maaneder. Grenen havde ca. 30 gode Medlemmer. En kvindelig Hjælpeforening og en Søndagsskole var organiseret, og de udrettede meget godt. Ældste James Erikson fra Frederiksstad Gren sagde, at Befolkningen i denne Gren var meget villig til at samtale med Ældsterne om vore Lærdomme og til at læse vor Literatur. Grenen bestod af ca. 30 Hellige; der var en kvindelig Hjælpeforening, en Uddannelsesforening og en Søndagsskole. De havde i Byens Blade averteret deres Møder og nævnet de Emner, som de vilde behandle, og Lokalet havde i næsten alle Tilfælde været fuldt optaget. Det overvejende Antal Besøgende bestod af Mænd. Præsident J. M. Christensen opmuntrede Brødrene til at fortsætte deres

Arbejde for Herrens Værk i samme Spor. Det var ham en Glæde at være kaldet til at præsidere over denne Mission, da han elskede Folket og ønskede at medvirke til dets Frelse; thi dette er Dommen, at Lyset er kommen i Verden. Vi erfarede som Regel, at saa snart vi annammede Evangeliet, lukkede vore Slægtninge deres Døre for os, og vore Venner ønskede ikke længere vort Venskab, men vi maa lægge Alt paa Alteret, forsage Verden og tjene Gud af al vor Styrke og Kraft. Koret sang: „Lovpris vor Fader." Taksigelse af Præsident Gilbert Torgersen.

Søndag den 23 April om Form. aabnedes Søndagsskolekonferencen. Forstanderen, Anders O. Ingjær, præsiderede. Der blev udført et udmærket Program og aflagt Rapporter fra de forskjellige Grene. Præsident C. D. Fjeldsted talede derefter til Skolen.

Søndag Efterm. Kl. 3 aabnedes Mødet med Salmen „Zion, naar paa dig jeg tænker" og Bøn af Ældste James Erikson. Præsident Gilbert Torgersen foreslog Kirkens almindelige og stedlige Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bøn. Alle Forslag vedtoges enstemmigt. Missionærerne fik samtidig deres Plads i Konferencens Grene anvist.*

Søster Anna C. G. Widtsoe, kvindelig Missionær, bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Hun meddelte, at hun i 20 Aar havde boet i Utah og var saaledes godt kjendt med Kvindens Stilling der. Der var udspredt mange løgnagtige Rygter om, at Utahs Kvinder vare undertrykte og maatte gaa under deres Mænds og Mormonernes Svøber. Hun kjendte imidlertid Kvindens Rettigheder og Frihed derovre, og de vare ligesaa store som i nogen anden Stat. Kvinderne havde deres egne Uddannelses- og Hjælpeforeninger; de holdt politiske Møder, hvor de drøftede Statens Interesser, ligesom Mændene gjorde. Da Utah blev optaget som Stat i Unionen, fik Kvinderne indsat en Paragraf i Utah-Statens Grundlov, som hjemlede dem fuld Stemmeret. En af Utahs største Poeter, Biskop Orson F. Whitney, havde virket meget for at faa denne Bestemmelse optaget i Grundloven. Kvinden havde større Frihed i Utah end i Europa. Hun vidnede om, at hun hjemme i Zion havde set og følt Kraften af de Tegn, der skulle følge dem, som tro. Koret sang Salmen „O, Brødre, Søstre, lad os saa". Præsident F. M. Christensen stadfæstede den foregaaende Talers Vidnesbyrd. De Sidste-Dages Hellige betragte Kvindeskjændsel og Hor som en af de største Synder næst efter Udgydelsen af uskyldigt Blod, og de, som gjorde sig skyldige i Hor, bleve udstødte efter Kirkens Love og Regler og kunde ikke indkomme igjen, undtagen de særligt viste Omvendelsens værdige Frugter. Han omtalte Kirkens Myndighed til at forvalte Evangeliets Ordinancer. Til Slutning sang Koret: „Se, jeg staar ved Døren og raaber paa mit Folk". Taksigelse af Ældste Nephi Hansen.

Ved Mødets Aabning Søndag Aften Kl. 7 sang Koret Salmen

* Den sædvanlige Kaldelse til Grenene med Adresser er desværre ikke anført i Rapporten. Red.

„Glæd dig, Zion, Glæd dig, Jord". Bøn af Ældste Lars K. Larsen. Søster Petroline J. P. Gaarden, kvindelig Missionær, bekræftede sin Søsters Udtalelser ved det foregaaende Møde angaaende Kvindens Rettigheder i Utah. Hun havde erfaret, at naar hun kom til Utah, prædikedes de samme Principer der som her i Adspredelsen. De nød dog en større Velsignelse i Zion, fordi de lærte mere om Herrens Veje og kunde vandre mere fuldkomment paa hans Stier; de bestræbte sig paa der som her at prædike Evangeliet baade i Ord og Gjerning.

Præsident C. D. Fjeldsted udtalte, at da denne Dag blev fejret her i Norden til Minde om Kristi Opstandelse, vilde det være passende for os at omtale vor Frelser og Forløsers store Mission. Adam og Eva havde overtraadt Herrens Bud i Edens Have, hvorved Døden og Sorgen kom ind i Verden; men der var forud givet os en retfærdig Midler i Jesus Kristus, for at vi ikke i al Evighed skulde være underkastede Døden; thi ligesom Alle dø i Adam, saa skulle Alle levendegjøres i Kristus. Han kom i Tidens Midte og udførte Forsoningsværket og tilvejebragte Opstandelsen fra de Døde. Taleren henviste til Ezekiels Syn af Opstandelsen i Dødens Dal. Saaledes som Legemets substantielle Dele kom tilsammen der, saaledes ville vore hensmuldrede Legemsdele en Gang i Fremtiden komme sammen i Opstandelsen og modtage Livets Aand. Døden, Helvede, Graven og Havet vilde komme til at afgive deres Døde, for at disse, som der staar i Bibelen, kunde blive dømte efter deres Gjerninger. Vort Legemes Bestanddele vare evige Grundstoffer, og de vilde aldrig blive eet med andre Grundstoffer. Geologer gjorde Indvendinger mod den Antagelse, at vor Jord var 6000 Aar gammel; det fremgik nemlig af Jordlag, at den var meget ældre. Vi havde ikke noget imod denne Anskuelse; thi Herrens Profet i denne Tid havde sagt os, at vor Jord var sammensat af Brudstykker af andre Kloder, der nu ikke mere existerede. Elementerne ere evige, og Herren havde Magt til at bringe dem sammen, skabe og organisere Verdener og befolke dem med sin egen Slægt. Taleren udviklede derefter Menneskets Fremadskriden fra Vuggen til Graven; men naar Mennesket dør, standser dets Udvikling ingenlunde; det vil vedblive at leve for Gud i Aanden og senere komme frem enten i den første eller den anden Opstandelse.

Til Slutning talede Præsident J. M. Christensen i Korthed om Jesu Lignelse om de fem kloge og de fem daarlige Jomfruer og Ældste Lars K. Larsen om Peters Pinseprædiken. Koret sang: „Giv os Fred, o Gud". Taksigelse af Præsident Gilbert Torgersen.

De Unge Mænds og Kvinders gjensidige Uddannelsesforeninger afholdt deres Aarsmøde Mandag den 24 April om Aftenen Kl. 8½. Ældste Frithjof Weberg præsiderede. Rapporter fra de forskjellige Grenes Foreninger oplæstes. Foreningernes Stilling var god. Et særdeles godt Program blev udført, hvorefter Præsident J. M. Christensen talede.

Alfred Kaalstad, Sekretær.

Sol og frisk Luft.

I det lærerige Tidsskrift „Sundhedsbladet", som redigeres af Overlægen paa Skodsborg Sanatorium, Carl Ottosen, findes i Januarheftet en Artikel, som har Ærinde til hvert eneste Hjem, hvori der findes smaa Børn, og vi ville derfor gjerne gjennem vort Blad bringe det videre til Mødre.

Det angaar Svageligheden og Dødeligheden hos de ganske smaa Børn. Forfatteren skriver saaledes:

„Aarsagen ligger ikke i Mangel paa Moderkjærlighed, men i Mangel paa Forstaaelse af, hvad Barnet trænger til.

Saaledes stiller Moderen ofte Barnets Vugge eller Seng hen i det mørkeste Hjørne af Værelset eller lader Barnet ligge i en Vogn med opslaaet Kaleche af Frygt for Træk; ja, mange lægge endog Svøbet eller Klædningsstykkerne saa fast om den lille Krop, at det generer Aandedrættet. Der er endog dem, som dække Ansigtet til, saa de smaa Barnelunger have meget vanskeligt ved at optage den livgivende rene Luft, og den samme Fremgangsmaade hindrer netop Hudens og Nyrernes Funktioner; det er derfor intet Under, at Stofskiftet forstyrres, Blodet bliver daarligt, og Nerverne lide.

Naar man dertil har lukkede Vinduer, Rullegardiner, mørke og tykke Vintergardiner for Vinduerne, saa faar man altfor lidt Lys ind om Dagen og altfor lidt Luft ind om Natten, saa kommer Straffen i Form af Tuberkulose og andre Sygdomme.

Let Klædedragt, Sol og frisk Luft bliver efter dette det, som Mødre ofte berøve Børnene af lutter Omhyggelighed for Træk og Kulde og paadrage dem derved om ikke Døden, saa maaske en livsvarig Sygdom eller Nervesvækkelse."

Mr. Robert W. Taylor, den Advokat, som af de „evangeliske Præster" var ansat til at føre deres Sag mod Reed Smoot, og som nu er de Forenede Staters Distriktsdommer i Ohio, fremkom i sin Bevisførelse mod Senatoren med følgende Forklaring: „En samvittighedsfuld, ærlig Mand, som siger, at Guds Lov er højere end Menneskenes Lov, er en Forræder mod sit Land."— Evangeliske Præster! Afstryk denne moderne „kristelige" Lærdom i eders religiøse Tidsskrifter.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Christian D. Fjeldsted, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).